

ditetsforsorg paa, men jeg tror ikke, at det for de paagældende er nogen særdeles tilfredsstillende Maade.

Den højtærede Indenrigsminister begyndte med at præcisere den Forskel, der efter hans Mening er mellem Alderdoms- og Invaliditetsspørgsmaalet, og jeg kan for saa vidt godt give den højtærede Minister Ret i, at den Forskel, som han søgte at fremhæve, i hvert Fald i Teorien kan siges at være til Stede. Men netop fordi han i Begyndelsen af sin Tale saa stærkt fremhævede denne Forskel, har han ingen Ret til hele sin Tale igennem at holde sig alene til Alderdomsunderstøttelse eller Alderdomsforsikring. Men det er ikke første Gang, jeg har mødt det, naar jeg, baade før Kommissionsbetænkningen blev afgivet, og siden har haft den Ære — og jeg kan ogsaa godt sige den Glæde — at tale om dette Spørgsmaal; jeg har mange Gange mødt det, hvor jeg har talt, at man først kommer med den Paastand, at det, Invaliditetskommissionens Flertal vil, er at tage Alderdomsunderstøttelsen bort, og naar man saa har opstillet det, argumenterer man imod det, uagtet det, som Invaliditetskommissionens Flertals Forslag vil, er at ordne Invaliditetsunderstøttelsen, og uagtet, der ikke i Invaliditetskommissionens Forslag staar en eneste Stavelse, hverken om, at det er en Alderdomsforsikring, eller at Alderdomsunderstøttelsen skal ophæves, men tværtimod staar, at der for Kommunalbestyrelserne skal være en Ret til at forhøje de 600 Kr. Jeg erkender, at der er sat en Grænse opad. Det er jo af den Slags Ting, som man, naar man skal opnaa Enighed, gaar med til, og som jeg i og for sig ikke har større Betænkelighed ved. At man giver Kommunalbestyrelserne Ret til at yde Tilskud til det, som de paagældende gennem deres indbetalte Præmier har sikret sig, er, synes jeg, at bibeholde Understøttelsesprincippet, og det kan der godt siges noget imod; vi har blot ikke ment, efter at vi nu har haft Alderdomsunderstøttelsesloven i saa mange Aar, at kunne sige: De, der ikke kan klare sig med det bestemte Beløb, vi sikrer dem, kan komme paa Fattigvæsenet. For at undgaa det har vi maattet give Lov til at yde dem et Tilskud til det, de har sikret sig. Men saa ved jeg ikke, med hvilken Ret man siger, at vi vil ophæve Alderdomsunderstøttelsesloven, naar vi udtrykkelig skriver, at Kommunalbestyrelserne skal have Ret til at yde Tilskud til det, Folk har sikret sig. Jeg kunde forstaa, at man angreb os, fordi vi har gjort

det; men man fortier det helt for at have det at agitere paa, at vi vil ophæve Alderdomsunderstøttelsen. Der er i Forslaget et eneste Sted sagt det, som man hænger sig i, for det er rigtigt, at lige med Nedsættelsen af Arbejdsvevnen med 2 Trediedele regnes Opnaelsen af 65-Aars Alderen. Det er det eneste, der staar om Alder ud fra det praktiske Synspunkt, at der kommer et Tidspunkt, hvor der ingen Grund er til at besvære de paagældende med at skaffe Lægeattest eller gaa til Invalideraadet for at faa foretaget en Undersøgelse, men hvor alene det at præstere Fødselsattest skal være tilstrækkeligt til at faa Invaliditetsrenten; og hvis de mener, at de ikke kan klare sig med det, de har sikret sig, og det, de har Ret til at faa, altsaa 600 Kr. for et Ægtepar, kan de akkurat som nu, naar de opfylder de Betingelser, der staar i Alderdomsunderstøttelsesloven, søge om et Tilskud, men de ved, at der er sikret dem Ret til disse 600 Kr., og denne Ret har de uden at skulle søge om den, blot ved at præstere Lægeerklæring, hvis de ikke er fyldt 65 Aar, og Fødselsattest, hvis de er over 65 Aar. Vil de have mere i Invaliditetsunderstøttelse, maa de søge derom, akkurat som de nu maa søge om Alderdomsunderstøttelse. Det har vi Gang paa Gang fremhævet; der ligger ikke deri noget som helst i Retning af, at jeg er ved at foretage et Tilbagetog, som den højtærede Minister flere Gange har hævdet.

Jeg undrede mig ikke saa lidt over, at den højtærede Minister kunde sige, at ogsaa det foreliggende Lovforslag byggede paa Retsprincippet, for det havde Minimaltakster. Ja, men Retten ligger jo ikke i Minimaltaksterne, men i, om vedkommende er trængende eller ikke. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Borgbjerg) gjorde mig den Tjeneste, kan jeg gerne sige, at oplæse Grundlovens § 84 og derefter at sige: Det har man allerede slaaet fast i 1849, at de, der ikke kan klare sig selv, skal have Ret til at faa Hjælp af det offentlige. Ogsaa dette har jeg Gang efter Gang maattet fremholde, hvor jeg paa Møder har talt om dette Spørgsmaal for at vise, at i det, der staar i Alderdomsunderstøttelsesloven, og i det, der staar i det Mindretalsforslag, det ærede Medlem har forelagt paa Tingets Bord, er der ikke givet den mindste Smule mere Ret end den, der følger af Grundloven af 1849. Nu var den ærede Ordfører for Forslagsstillerne saa elskværdig overfor mig, at citere Grundloven af 1849 for at vise, at dette ikke er noget nyt. Det har jeg